

SVOBODNA SLOVENIJA

AÑO XXXVII (31)
Štev. (No.) 23

ESLOVENIA LIBRE

BUNOS AIRES
8. junija 1978

V SPOMIN ŽRTVAM OKUPACIJE IN REVOLUCIJE - V POČASTITEV JUNAKOV

DR. MARKO KREMŽAR: SPOMIN NA ŽRTVE - KLIC PRIČAM...

Dragi rojaki!

Ne stopam pred vas kot slavnostni govornik.

Danes vam govorim — kot priča — priča vrnitve slovenske domobranske vojske.

Kot 17 let star domobranec sem bil vrnjen iz Vetrinja 27. maja 1945 s prvim transportom. Naša „četa za zvezo“ je bila del tehničnega bataljona, ki so ga angleški kamioni naložili prvega, ker naj bi v novem taborišču — nekje v Italiji — pripravil prostor za ostale oddelke Slovenske narodne vojske.

Ko je zaklenjeni tovorni vlak privozil skozi jeseniški predor pod Karavankami — smo še vedno upali in verovali, da je nemogoče, da bi naš zavetnik izdal. Ko pa je vlak krenil od Jesenik proti Kranju — smo vedeli, da smo bili izročeni.

Na stranskem tiru kranjskega kolodvora se je vlak ustavil in partizani so pričeli odpirati vozove. Med cevni strojnic in pušk, med udarci in psovkami smo se uvrstili v dolgo kolono, ki se je vila skozi mesto Kranj.

Nihče ni prosil milosti. Stopali smo po Jelenovem klancu, tepeni, kamenjani, opsovani, a še vedno kot vojska, s slovenskimi barvami na domobranskih čapicah. Nikdar ne bom pozabil, kako je pri vzhodu v zamreženo taborišče vzkliknil mlad partizan svojemu tovarišu: „Glej jih, hudice, kako so zavedni — še zdaj ne dajo svojih znakov s kap.“

Res je — domobranska vojska je bila zavedna do konca! Bili smo brez orožja in partizani so nam pričeli jemati kmalu tudi nahrbtnike, plašče, odeje in celo čevlje. A časti — nam ni mogel vzeti nihče.

V taborišču so nas razdelili po 40 mož. Našo skupino so uvrstili pred visoko mrežo in postavili pred nas dve strojnici. Od časa do časa sta strojničarja dobila povelje, naj se pripravita za strel. Stali smo nepremično in od ust do ust je šel opomin: „Zmoli kesanje, zmoli kesanje...“ Molili smo in čakali... pa tisti večer niso pričeli streljati. Pod noč so nas spet zbrali vse skupaj na glavnem dvorišču, le častnike so imeli zaprte drugje. Pričele so se dolge ure pretepanj, mučenja, strahovanja...

Ko je napočil dan, smo se ob svetlobi vzhajajočega sonca pripravljali na smrt. Ni bilo razlike med nami: kmečki fantje, študentje, družinski očetje, obrtniki, bogoslovci... veseljaki in tisti, ki so redno molili rožni venec, vsi smo se zavedali, da je napočil trenutek, ko bo treba dokazati naše prepričanje.

Ne bom opisoval posameznih dogodkov, kajti veličina žrtve ni v krutosti komunističnih rabljev, marveč v plemenitosti, s katero so naši borci sprejemali na rame svoj križ.

Bilo je jasno jutro in gledali smo s soncem ozarjene vrhove Kamniških planin.

Kaj vse je bilo tedaj v naših srcih? Vedeli smo, da je naša usoda, nadaljevanje boja, da je to, kar doživljamo, posledica odločitve, ki jo je vsak od nas vzel nase tedaj, ko je sprejel borbo proti komunističnemu totalitarizmu. Nikogar nisem videl — nikogar nisem slišal, da bi se tedaj kesal te svoje odločitve. Vedeli smo, da je bila pravilna.

Mislili smo na naše drage, ki so ostali v Vetrinju in prosili Boga, naj jih reši, da ne bodo vrnjeni, kakor smo bili mi. Ko smo naslednjo noč videli, da je dospel nov transport soborcev iz oklopnega vlaka, nas je potrla. Nerazumljiva nam je bila slepota zavetnikov. Čutili smo, da nas je zapustil ves svet.

Ni bilo sovraštva v naših srcih. Ni bilo obupa. Strah — da. Vendar vdanost v božjo voljo je bila močnejša. Zavedali smo se, da smo žrtve brezbožnega komunizma, nam je dajala moč, ko so partizani pretepali zaradi svetinj krog vratu, zaradi rožnih vencev v žepu, zaradi molitvenikov v nahrbtniku. Zavedali smo se, da trpimo zaradi svojega prepričanja, je bila tako močna, da je celo groza pred trpljenjem in smrtjo — postala znosna.

Smo žrtve brezbožnega komunizma. Zgodis se božja volja...

Naslednji dan so večino soborcev odpeljali proti Kočevju — jaz sem s skupino mladoletnih — ostal.

POBOJ DOMOBRANSTVA JE NUJNA POSLEDICA MARKSISTIČNE IDEOLOGIJE

In danes?

Ko poslušam med nami razgovore o poboju domobrancev, se mi zdi, da se preživeli po mišljenju in čutenju vse preveč oddaljujejo od naših pomorjenih bratov. Izgubljamo izpred oči vrednost in pomen teh tisočkrat pomnoženih osebnih daritev.

Poudarjamo njih število — ne da bi se zamislili v strahoto žrtve vsakega posameznika, ki je s svojo osebo vero spremenil krvoprelitje v mučeništvo. Celo na vprašanje, kdo je kriv vrnitve — bi radi včasih iskali krivce enostavno med nami samimi — da bi se izognili razmišljanju o resničnih vzrokih in posledicah genocida.

Nje, ki so svoj boj proti komunistični zmoti dopolnili s mučeniško smrtjo, nje, ki so postali s svojo zvestobo Bogu in narodu najvišji svetilnik, kar jih ima naš rod v tisočletni zgodovini, nje bi radi v naši povprečnosti marsikdaj prikazali kakor slučajne žrtve — naše lastne politične nespretnosti.

Iskati krivce vetrinjske tragedije med našimi lastnimi ljudmi, ki sami žrtve svetovne katastrofe, niso znali storiti političnega čudeža, je tako kratkovidno, kakor če bi na Veliki petek učenci dolžili Petra, da je on kriv smrti na Golgoti, češ da na Getzemanskem vrtu ni znal preprečiti Judeževe izdaje.

Kdor tako govori, nehote naseda propagandi komunistične diktature, ki bi se rada iznebila odgovornosti za genocid.

Zadnji čas je, da se naučimo gledati na vetrinjske žrtve iz višjega zornega kota.

Če pogledamo za globljimi vzroki tedanjih dogodkov bomo videli, da sta si segla v roke cinizem zapadnega in fanatizem vzhodnega materializma, ter sklepala, tudi o našem narodu, krvavo kupčijo!

Naši junaki so brez dvoma krščanski mučenci, žrtve praktičnega in teoretičnega oboževanja materije!

In ob tem se človek spomni, da je pred 2000 leti predstavnik zmaterializiranega zapada, Poncij Pilat, prav tako cinično sodeloval s svojimi fanatičnimi judovskimi sovražniki — pri usmrtitvi Nedolžnega.

Komaj pa se zamislimo v resnične vzroke naše narodne nesreče, spoznamo, da je pobjedni domobranstva nujna posledica marksistične ideologije, ki je v svojem bistvu kruta in nečloveška...

Tedaj nam postane jasno — to kar sicer vemo, pa bi včasih radi pozabili —, da je masovni umor slovenskih protikomunistov po končani drugi svetovni vojni del komunističnega načrta: za dosega absolutne oblasti, za uničenje krščanstva, za uvedbo materializma med nami v teoriji in v praksi in tako le prvi korak k uničenju slovenskega naroda.

Postane nam jasno, da genocid ni

prešel brez posledic za ves slovenski narod in še posebej ne za nas, ki smo svobodni udje tega naroda.

Zavedamo se, da se ne moremo nikdar več otrestiti odgovornosti za boj proti nauku in sistemu — ki, tako danes, kakor pred 30 leti — širi telesno in duhovno smrt.

In te odgovornosti se bojimo! Govorimo o junaštvu pomorjenih, a sami se bojimo posledic, ki jih ima 12.000 mučencev za naše lastno življenje!

GLEDALCEV NA SLOVENSKE POZORNICI NI! SO LE ŽRTVE IN KRIVCI — IN PRIČE

Leta 1945 je zazijal v slovenskem narodnem telesu strašen prepad, ki ga predstavljajo tisoči komunističnih žrtev — mrtvih in živih. Ne smemo namreč pozabiti nikdar, da je komunistični sistem ne le pomoril desetisoče političnih nasprotnikov, temveč da je notranje zlomil celo generacijo svobodoljubnih Slovencev po zaporih in koncentracijskih taboriščih. Vse te znane in neznane žrtve predstavljajo prepad, ki narod deli v dva dela. Na eni strani stoje krivci — na drugi strani priče!

Gledalcev na slovenski pozornici ni! So le žrtve in krivci — in priče!

Marsikateri žrtvi bi danes radi dali drugačno ime — a ni mogoče.

Krivci bi hoteli postati neodgovorno orodje zgodovinske nujnosti — a ni mogoče.

Priče bi rade le mirno vest — brez odgovornosti — a tudi to ni mogoče!

Teža žrtev je tako velika, da lahko pod njo ves narod klecne in izgubi voljo do življenja.

Zavest krivde je tako srašna, da more pripeljati množice na rob narodnega samomora.

Dolžnost pričevanja je tako usodna, da nam — če neizpolnjena — more vzeti za vse večne čase smisel za odgovorno, samostojno življenje.

Slovenski narod je ogrožen v svojem obstoju, ne zaradi zunanjih pritiskov — teh je vajen —, temveč zaradi razkrajalne sile laži, zaradi neizpovedane krivde, ki razjeda krivce in zaradi neizvršene dolžnosti vseh, ki smo poklicani, da bi pričali. Toda, kakor je vzrok naše narodne tragedije iskati med krivci — je rešitve iz nje treba zahtevati od nas, ki smo bili ohranjeni, da pričamo.

Začetek narodovega osvobođenja — začetek poti, ki naj vodi slovenski narod v življenje in rast — izhaja iz tistih svobodnih ljudi —, ki se zavedajo, da vsaka svoboda nalaga dolžnosti!

Mi vsi, ki smo zbrani v tej dvorani, skupaj s tisoči, doma in po svetu, smo poklicani k veliki nalogi pričevanja. Kako naj zahtevamo, da se krivci spokore, če mi s svojim pričevanjem ne budimo njihove vesti?

DOLŽNOST PRIČEVANJA SE DEDUJE IZ RODA V ROD

In slišimo protest nekaterih: „Dovolj je tega! Vsake naloge je nekoč konec! Pazabimo preteklost!“

Res je, vsake naloge je nekoč konec. In sicer tedaj, ko je opravljena!

Našega pričevanja bo konec, ko bo slovenski narod lahko svobodno govoril resnico, ko bo slednji zapeljavec komunističnega sistema lahko spoznal svojo zmoto, ko se bodo krivci, tudi zaradi našega pričevanja, spreobračali v globini svojih src.

Nočemo, da bi imeli vsi enake politične nazore! Nujno pa je, če hočemo kot narod živeti, da se poravnajo krivice in da se obsodi zločin.

A že slišimo malodušno mrmranje

med nami: „Le kaj naj storimo? Daleč od domovine živimo. Malo nas je. Saj ni mogoče.“

Kdor tako govori, ne verjame v neskončno silo Resnice! Le tisti, ki zupa zgolj v moč množice in v nasilje števila, ima vzrok, da obupuje. Mi pa, ki verujemo v poslanstvo človeške osebe, v moč Resnice, v življenjsko silo ljubezni, v zmogovitost mučeniške krvi, mi nimamo vzroka, da bi bili malodušni!

Pa slišim zopet: „Jaz nisem bil vrnjen! To zame ne velja. Jaz nisem pričal!“ in glas drugega, ki pravi: „Jaz sem bil rojen na drugem kontinentu — jaz nimam kaj pričati — to je za stare...“

Tistim, ki tako mislijo, rečem: „Motite se! Sami sebe varate!“

Nikogar ni med nami, ki mu življenje ne bi bilo podarjeno. Če ne bi bila božja volja, da ostanejo priče, se tisto pomlad nobeden od vrnjenih ne bi rešil. In če ne bi bila božja volja, da se ohranijo družine — bi bili vrnjeni vsi do zadnjega — prav kakor so bili vrnjeni kozaki z ženami in otroci, pred vašimi očmi.

In ti, ki si rojen na amerškem kontinentu — ne pozabi, da si rojen iz očeta, ki mu je Bog dvakrat podaril življenje, da si rojen iz matere, kateri je Bog ohranil življenje in čast, da je lahko postala mati tebi in s teboj rodu, ki naj ohranja in širi pričevanje o veliki krivici, ki jo je storil in jo še dela komunistični slovenskem narodu.

Dolžnost poravnati krivice, priznati zločin, se deduje iz roda v rod. Če ne očetje, bodo morali sinovi ali vnuki po svoji moči poravnati prizadeto zlo.

In enako se deduje dolžnost pričevanja. To je velika naloga vseh preživelih — sedanjih in bodočih rodov.

Komunistični režimi se branijo z lažjo. Mi smo odgovorni, da se med naš narod vrne resnica. A to ni lahko.

TRPLJENJE JE CENA PRIČEVANJA

Pričevalcem je sicer podarjeno življenje — a jim ni prihranjeno trpljenje.

Kdor je bil priča velikemu zločinu — kdor ve za veliko krivico — ta naj se zaveda, da je trpljenje cena pričevanja.

Grška beseda za pričo je — martyros.

Le človeško je, da se trpljenja bojimo, da hočemo zbežati pred nalogo, ki nam jo nalaga dejstvo, da smo ohranili življenje tedaj, ko so drugi z njim potrdili svojo zvestobo do Boga in do Naroda.

S tem pa, ko bežimo pred odgovornostjo in križem pričevanja, bežimo proč od smisla in cilja našega življenja.

Marsikaj gre narobe v našem življenju, v naših družinah in tudi v naši skupnosti prav zato, ker hočemo imeči: lahko in prijetno življenje, istočasno pa tudi čast nekdanjih idealov. A oboje je nemogoče. Ni mogoče služiti dveh gospodarjem! Odtod razklanost — v nas in med nami!

Le ko bomo spet ponosno s ljubeznijo sprejeli križ, ki ga predstavlja poslanstvo pričevanja — se bodo med nas vrnili: harmonija, moč in bratska ljubezen.

Vzvišena, a težka naloga nam je bila dodeljena. Kako naj kljub svoji slabosti postanemo priče — vredne odgovornosti, ki jo imamo pred Bogom in narodom?

Z oznanjevanje resnice potrebuje človek: poguma, svobode in predvsem ljubezni. Čim manj je svobode, več poguma je treba — tega pa ni, kjer ni ljubezni.

Vendar nam, ki živimo v svobodnem

svetu — bi moralo biti pričevanje lahko.

Takrat namreč, ko smo se odločili za življenje v svobodi — smo istočasno sprejeli dolžnost: resnično svobodno živeti!

Vprašanje pa je — ali smo znali v svobodnem svetu — ostati resnično svobodni?

Ali ni tudi med nami že v nevarnosti svoboda — ki je temelj naše zdomske upravičenosti?

Priznati je treba, da tudi naša svoboda ogroža prevelika navezanost na materialne dobrine, na imetje, na časti in ugodje. Vse preradi opravičujemo svojo mlačnost, zagovarjamo površnost, se zavijamo v aktivizem na nebitnih področjih — in večkrat hočemo ohraniti le še videz. Zapletamo se v vezi materialistične družbe, ki nam polagoma — skoraj neopazno — jemljejo ljubezen do idealov, pogum za žrtve — s tem, svobodo. To pa so vezi prav tiste materialistične družbe, ki je nekoč izročila domobrancel v smrt!

KOGAR JE STRAH PRIČATI RESNICO, NI VEČ SVOBODEN

Od trpljenja, ki je v zvezi z dolžnostjo pričevanja, je ostalo malo. Celotno omejitve, ki nam jih nalaga usoda političnih emigrantov so nam počasi odveč — in končno občutimo morda le še bolečino, ki jo prenaša vsak rodoljub, ki mora živeti v tujini. Najosnovnejši način pričevanja — naše prostovoljno zdomstvo je združeno z najosnovnejšim trpljenjem — domotožjem. In končno je mnogim — odveč še to. Odpraviti ga hočejo s tem, da gredo v domovino — na obisk.

In kakor ne opažamo usodnosti naših življenjskih kompromisov — ki rastejo iz materializma — postajamo slepi za strašno odgovornost idejnih kompromisov, ki poganjajo iz istih korenin.

Kdor sedi pred konzulom komunistične totalitarne države in ga prosi za vizo — tedaj skriva svoje prepričanje. Zamolči dejstvo, da je kot svobodnjak načelom nasprotnik tiranskega režima.

Predstavniku sistema, ki uničuje naš narod, izkazujemo spoštovanje — namesto da bi pred njim protestiral za vse krivice, za katere je ta sodgovoren.

Molk je del cene, ki jo mora plačati — kdor hoče na obisk v nesvobodno domovino. Kdor pa se boji izpovedati svoje prepričanje — kogar je strah govoriti in pričati resnico — že ni več svoboden.

Prične se zapletati — brez potrebe v nove vezi. In to so vezi prav tistega političnega sistema, ki je izdane domobrancel — pomoril!

Res, če bi bilo dovolj poguma, če bi bilo dovolj ljubezni, bi mogli izrabiti obiske v domovini tudi za to, da bi pričali resnico sredi komunistične republike — kljub diktaturi.

Taka naloga bi zahtevala ne le poguma — marveč tudi globoke notranje priprave, kajti slej ko prej bi se pričla spremenila v žrtve. Bilo bi to junaško dejanje, kajti nobena velesila se ne bi potegnila za človečanske pravice take žrtve.

A tega herojstva — vsaj zaenkrat še — nihče ne zahteva od nas.

Ne večajmo brez potrebe dolge vrste njih, ki jih je komunistični režim telesno ali duševno umoril. Dovolj ima naš narod žrtev! Krvavo pa potrebuje svobodno živeti in svobodno mislečih prič! Priče potrebujemo, ki bodo pričale v svet to, kar čutijo in kar vedo.

Kar narod zahteva od nas je — da ostanemo na svobodi — svobodni!

Ko je Peter zatajil Jezusa na veliki (Nad. na 2. str.)

PRAZNIK SLOVENSkih JUNAKOV

Kakor vsako leto — od maja 1946. leta naprej, se slovenski izseljenci po vseh kontinentih spominjajo nasilnih smrti svojih rojakov, ki so padli kot žrtev okupatorjev in komunistov v letih druge svetovne vojske. Še posebej pa domobrancev, ki so jih v maju in juniju l. 1945 pobili titovci. Letos je trideset let, kar so se preživeli ostanki teh branivcev krščanske civilizacije in svobode začeli seliti v zaoceanske dežele, tudi v Argentino. Zato so se argentinski Slovenci še s posebnim poudarkom hoteli to leto spomniti tistih, ki bi bili danes med nami, da jih niso pobili „bratje v domovini“. Umrli so s poročtvom zmage: junaki v življenju in junaki v smrti, kajti kljub najhujšim mukam so vedeli, zakaj so se borili in zakaj umirajo. In da bi tudi mi, ki sedaj uživamo svobodo in dobrobit v tujini, ne pozabili — zlasti mlajši rod — zakaj smo njihovi dedi, očetje in matere rajši šli živeti v tujino, kakor pa pod „brezbožni komunizem doma“, zato te proslave slovenskim junakom, najsi že bodo vojščaki ali civili, slednje leto med nami. Kakor druga leta je tudi letošnja proslava pripravila Zedinjena Slovenija, predstavnik Slovencev v Argentini.

PRED SPOMENIKOM GENERALA SAN MARTINA

Bil je sončen a mrzel dan v nedeljo, ko so se zbrali rojaki iz vseh delov Velikega Buenos Airesa pred veličastnim spomenikom osvoboditelja generala San Martina. Mnogo občinstva, mnogo mladine, predvsem pa lepih skupin v narodnih nošah, z avbami in petelinčki, se je zbralo na trgu in se točno ob 11h poklonilo spomenu „Očeta Domovine“, naše nove domovine, ki je nam po veliki tragediji odprla svoja gostoljubna vrata. Lep venec „Generalu San Martinu — Slovenci v Argentini“, je položilo pred spomenik predstavništvo Slovencev, ki so ga vodili Miloš Stare, predsednik NO, Marjan Loboda, predsednik Zedinjene Slovenije in vsi predstavniki Domov kakor tudi drugih organizacij, predvsem borbevojskih. Skozi špali pestrih narodnih noš so ga položili v podnožje, na kar je poklonilo besedo govoril predstavnik mlajše, tu rojene generacije prof. Tomaž Debevec v katedraščini, kakor jo prinašamo na drugem mestu.

IZ GOVORA PROF. TOMAŽA DEBEVCA

Danes slovenska skupnost v Argentini poklanja venec pred spomenik največjega argentinskega prvaka ob 200 letnici njegovega rojstva. Ne spominjamo se samo njegove osvoboditeljske

SPOMIN NA ŽRTVE

(Nad. s 1. str.)

četrtak — tega ni storil iz hudobije. Radovednost ga je gnala na dvorišče velikega duhovnika. Ko pa so ga spoznali, ga je prevzel strah, da se mu ni zdelo več važno, reči: „Ne poznam tega človeka.“ Strah je v Petru za hip zamislil lestvico vrednot, — da ni pričal. In petelin je zapel.

Tudi mi, ki smo poklicani, da pričamo — gremo včasih zaradi radovednosti dalje, kakor nam narekuje previdnost. Nato pa nam strah in želja po mirnem življenju zapreta usta. In tako bi morali petlinu peti nad Slovenijo noč in dan — in nas spominjati, da ne smemo zamenjati svojega poslanstva — niti za ceno domotožja.

Vendar Peter je končno spoznal, da se ni mogoče izogniti dolžnosti pričevanja — brez velike škode — zase in za človeštvo. Skesal se je — sprejel poslanstvo pričevalca — in končno umrl kot — priča.

To je tudi naša pot. A gorje, če svojega poslanstva ne izvršimo.

Če bi mi umolknil, če bi naš rod izumrl, ne da bi izpolnil dolžnost pričevanja pred svetom in narodom — tedaj bodo druga ljudstva krog nas zakričala besedo obtožbe in obsodbe.

Naš narod bo živel kakor narod mučencev, ali pa bo izginil, s sramotnim pečatom nespokorjenega Kajnovoga greha.

Svobodni Slovenci imamo veliko poslanstvo — konkretno nalogo — zgodovinsko odgovornost.

Izpolnili jo bomo — ker ne moremo izdati svojega naroda, ker hočemo biti vredni naših mučencev.

In pri tem nam Bog pomagaj!

borbe v Argentini, Čilu in Peruju, temveč tudi zgloda, ki ga je dal vsem generacijam do sedanje, da je treba za svobodo žrtvovati vse, tudi življenje. Slaven primer tega smo videli ob nedavni borbi svobodnih Argentinecev proti marksistični zaroti, ko so brez omarhovanja vedeli, kako je treba postopati in izravnati komunizem iz korenin. Zmagali so v pravični borbi, ker so vedeli, da je treba ohraniti največje vrednote Naroda in Domovine, dediščino generala San Martina.

Nam Slovincem v Argentini ti dogodki in 200-letnica San Martina obročajo pogled k naši domovini, ki je trpejala podobno borbo pred več kot tridesetimi leti, toda v drugačnih okoliščinah. Tedaj se je namreč intencionalni komunizem zarotil proti Sloveniji, kakor sedaj proti Argentini. Slovenski ljudje in ves narod so se postavili proti tej zaroti z železno voljo obraniti svobodo in druge človekove pravice. V tej borbi je narod zmagal, toda odločitev velikih zavezniških zahodnih sil je radikalno spremenila smer in je nasilno vpeljala komunistični Titov režim s pomočjo tankov Rdeče armade. V takem položaju je bil umik Narodne slovenske vojske nujnost, toda ni pomenil poraza, kajti ta vojska ni bila nikdar poražena na bojnem polju. Tudi ni pomnila poraza nasilna vrnitev te vojske Titovim komunističnim partizanom — en mesec potem, ko je bila vojna že končana, v juniju 1945, ko je svobodni svet že praznoval zmago.

Toda množično pobijanje Slovencev je kljub temu pomenilo moralno zmago. Žrtev ni bila zastoj, kajti postala je prva obramba svobodnega sveta proti terorizmu komunistične ideologije.

Mi, ki nam je bilo ohranjeno življenje in stojimo zdaj pred tem spomenikom Osvoboditelja, se vprašujemo, da li smo zvesti našemu poslanstvu in dolžnosti. V Argentini nismo sami. Našim mučnikom izpred 30 let se je pridružilo v zadnjih letih mnogo Argentinecev, ki so padli — kot naši — za iste ideale: za Domovino, svobodo in za vse nas. Slava slovenskim junakom in argentinskim, ki so padli v tem boju. Slava!

Po govoru je bila slovesnost pred spomenikom generala San Martina končana. Številne poročevalce in fotografe argentinskih listov so izredno zanimale slovenske narodne noše in so celotno skupino, kakor tudi posamezne snemali na fotografske in filmske aparate. O slovesnosti pred spomenikom so poročali glavni buenosaireški dnevnik La Prensa, La Nación, La Razón (ki so objavili velike slike skupine narodnih noš), in drugi listi. Poročilo so objavile tudi postaje: radio Municipal, Rivadavia, Splendid, Belgrano, Continental, Antártida in televizijska postaja 7.

SV. MAŠA ZA POBITE SLOVENCE

Popoldne ob 4h je v cerkvi Marije Pomagaj v Slovenski hiši bila sv. maša za pokoj duš vseh v revoluciji umrlih, ki jo je opravil izseljenski delegat msgr. Anton Orehar s samskevanjem gg. Matije Lamovška, Janeza Petka, Matije Borštnarja in Franca Berganta. Cerkev je bila tako polna, da je mnogo rojakov prisostvovalo na dvorišču. Ob oltarju so mladeniči v narodnih nošah držali prapore Zedinjene Slovenije, Borcev in Domov iz San Justa, Ramos Mejije, Lanusa in Carapachaya. Zbor Gallus je pod vodstvom dr. J. Savellija in spremljanjem orgel (Anka Savelli Gaserjeva) pel Venturinjovo mašo. Napovedovalec je bil lic. M. Schiffrer, berili pa sta brala gdč. Kristina Jereb in predsednik Zedinjene Slovenije Marjan Loboda.

Med sv. mašo je govoril msgr. Anton Orehar, ki je poudaril potrebo vztrajnosti v boju proti brezbožnemu komunizmu. Ta boj pa temelji na globokem verskem življenju. Med drugim je navajal besede škofa dr. Gregorija Rožmana, ki jih je zapisal v 1. pastirskem pismu beguncem leta 1945: „Neumljivo so nam sklepi božje previdnosti. Vem pa, da nas Bog ni poslal na bridko pot v begunstvo zato, da nas uniči, ampak da nas očisti in utrdi v veri in upanju, nas s skupno grenko usodo s seboj in med seboj poveže v močnejši ljubezni. Vse moramo storiti, da ne propademo. Najvažnejše v našem begunstvu je, da se vzdržimo vsaj na oni moralni višini, na kateri smo bili doma. Ne smemo duhovno propasti, ampak versko in moralno nas mora življenje v izgnanstvu le bolj utrditi in spopolniti.“

PRED SPOMENIKOM V SLOVENSki HIŠI

Po sv. maši je bilo v cerkvi mrliško opravilo za mrtve in molitve za pokoj njih duš. Nato se je razvil sprevod pred spomenik pobitih. Tam sta že stala dva slovenska fanta v vojaških uniformah argentinske mornarice Franci Žnidar in Andrej Kocmur. Najprej so otroci prižgali sveče pred spomenikom. Za tem je pretresljivo zadonel glas trobente Francija Žnidarja, ko je pozival k molku. Ob svečani tišini sta nato predstavnik obeh borbevojskih organizacij Slavko Urbančič (Vestnik) in Ivan Korošec (Tabor) položila venec. Nato je vsa množica zapela domobranksko pesem Oče, mati in sestre. S tem je bila počastitev pred spomenikom končana in se je množica začela pomikati v veliko dvorano Slovenske hiše.

SPOMINSKA PROSLAVA V DVORANI

Velika dvorana se je napolnila do kraja. Ob steni so se razvrstili prapori, prve vrste so zasedli predstavniki organizacij in ostale prostore občinstvo, med katerim je bilo izredno veliko mladine. Oder je bil za to priložnost pripravljen v smislu gesla prireditve „Dolžnost pričevanja“ tako, da je vsa zadnja stena prikazovala vas Teharje. V levem kotu pozorišča pa je stal velik stiliziran globus, ki naj pomeni svet (arh. J. Vombarger). S tem je poudarjeno že v sceni razmerje domovine do Slovenije v svetu, o dogodkih pred petintridesetimi leti v Teharjih in naše sedanje razmerje do njih. Nastopil je z govorom univ. prof. dr. Marko Kremžar. Govor objavljamo na prvi strani. Njegovo pričevanje in govor sta napravila na vse navzoče izreden in nepozaben vtis.

ODRSKI PRIKAZ: TEHARJE — IN TI STOJIS?

Po govoru dr. M. Kremžarja je odovski prikaz neimenovanega avtorja pokazal potrebo po takim pričevanju na otipljiv način. Je to audio-vizioaren prizor z dvema osebam: ena (Anči Jerebičeva) je obrnjena v dvorani in povezuje drugo moško osebo (Janez Jerebič), obrnjeno k domači vasi v domovini z dogodki revolucije, ki jih izpovedujejo priče v radiu. Vse dogajanja spremlja glasbena ilustracija. Dejanje ni veliko: Moški sedi nasproti vasi Teharje in bere knjigo pričevanj grozot iz komunistične revolucije, o čemer ni vedel ničesar. Zdj se mu odpro oči in vidi vso Slovenijo kot veliko morišče. Bere, bere dogodke (ki jih reproducira radio), in se čudi, kako morejo Teharje še stati, ko stoje na takih tleh, na kosteh pobitih. Zgodbe iz knjige pričevanj so glavni poudarek prizora, ki dosega višek v pričevanju o duhovniku v Teharju in vstajenju ustreljenega iz jame. Moški se zgrozi, toda ne zahteva maščevanja, le kesanje, poravnavo krivic ter priznanje pobitim njih idejnega junaštva.

S tem se je letošnja proslava sklenila z lepo harmonijo govora in prizora, ki je bil literarno, recitacijsko, scenično in tehnično lepo pripravljen in izvršen. Marsikdo izmed pričujočih se bo po vsem tem odločil za javno pričevanje.

Vrhunski sestanek evropskih teroristov

ČUDNA VLOGA JUGOSLOVANSKE POLICIJE

Jugoslovanska komunistična policija je preko Tanjuga objavila, da je aretirala štiri zahodnonemške marksistične gverilce, ki da so „ilegalno“ prekorčili avstrijsko-jugoslovansko mejo. Gre za 28-letno Brigito Monhaupt, 33-letnega Rolf Clemensa Wagnerja, 33-letno Sieglinde Hoffman in 26-letnega Petra Boocka, ki jih ima zahodnonemška policija na seznamu „najbolj iskanih teroristov“.

Zahodna Nemčija je zahtevala od Jugoslavije izročitev omenjenih teroristov, medtem ko je Jugoslavija odgovorila, da so „zaševne preiskave o njihovih prestopkih v teku.“

Tanjug je v svojem poročilu o aretaciji zahodnonemških teroristov indirektno povezal njihovo izročitev Zahodni Nemčiji z izročitvijo iz Zahodne Nemčije nekaterih hrvaških političnih izseljencev, ki jih Beograd hoče dobiti nazaj zaradi „terorističnih akcij“ proti jugoslovanskim diplomatskim predstavništvom na Zahodu.

Diplomatski krogi na Zahodu ugotavljajo, da gre Beogradu za morebitno zamenjavo zahodnonemških teroristov z nekaterimi hrvaškimi ustaši, ki žive v

Rindió homenaje al Libertador la comunidad eslovena

Con motivo de la celebración del bicentenario del nacimiento del Libertador Gral. San Martín, la comunidad eslovena se reunió en numerosa representación, junto al monumento, depositando una ofrenda floral. En la ocasión, pronunció palabras alusivas el profesor Tomás Debevec:

En éste día, la colectividad eslovena en Argentina, coloca éstas ofrendas florales junto al monumento del más grande prócer de los argentinos, el general don José Francisco de San Martín.

En el bicentenario de su nacimiento, no sólo recordamos su magna empresa liberadora de Argentina, Chile y Perú, sino también el ejemplo que dió con su trabajo a todas las generaciones de los argentinos hasta el presente, de que por la libertad como derecho consustancial al hombre, es necesario sacrificar todo, incluso la vida.

Su preclaro ejemplo fue evidente hace poco, cuando fuimos testigos de la lucha librada por los argentinos libres ante la conjura marxista. Los argentinos libres, sin vacilar, supieron cual era su deber y como debían proceder para extirpar el comunismo en sus raíces. Triunfaron en una lucha justa y por lo tanto justificada, y tuvieron clara conciencia de conservar los valores de la Nación y de la Patria legados por el general San Martín.

A nosotros, los eslovenos radicados en la Argentina, los hechos nombrados y la celebración del bicentenario del nacimiento del general San Martín nos vuelven la mirada a nuestra patria que sufrió y padeció una lucha similar hace más de 30 años, pero lamentablemente, en otras circunstancias.

En aquel entonces, el comunismo internacional conjuró contra Eslovenia, tal cual lo hizo años atrás en Argentina, y los hombres eslovenos y el pueblo todo, enfrentaron ésta aspiración imbuidos de una férrea voluntad de conservación de la libertad y de otros derechos humanos.

En ésta lucha, el pueblo marcó la ruta del triunfo, pero la decisión de las grandes potencias aliadas le desvió radicalmente de su objetivo y favoreció la instalación violenta del régimen comunista de Tito con la colaboración de los tanques del ejército rojo.

En tales circunstancias, el retiro del Ejército Nacional Esloveno a Austria fue un recurso necesario pero no significó una derrota, pues éste Ejército jamás fue vencido en el campo de batalla. Tampoco significó una derrota la forzada devolución del mismo a los partisanos comunistas de Tito... un mes después de terminada la guerra, en junio de 1945 cuando el mundo libre celebraba la victoria.

La multitudinaria masacre de los eslovenos sin embargo, significa un triunfo moral. El sacrificio de los 12.000 no fue inútil, sino se constituyó como la primera defensa del mundo libre frente al terrorismo de la ideología marxista.

Nosotros, a quienes nos fueron conservadas nuestras vidas estamos aquí presentes frente al monumento del general San Martín junto a todos los argentinos. Como testigos de éste triste momento de nuestra historia preguntémonos sinceramente si somos fieles a nuestra misión y deber de testigos.

En Argentina, no estamos solos.

A nuestros mártires de hace 30 años se han unido en los últimos años muchos hermanos argentinos que cayeron como ellos por los mismos ideales: POR LA PATRIA, POR LA LIBERTAD Y POR TODOS NOSOTROS.

Gloria a los héroes eslovenos y argentinos caídos en ésta lucha. ¡GLORIA!

MIHAJLO PRVIČ NA ZAHODU

Jugoslovanski oporečnik Mihajlo Mihajlov je pred kratkim prvič mogel priti v zahodni svobodni svet, ker so mu doslej jugoslovanske oblasti dosledno odklanjale izdajo potnega lista. Časnikarjem je Mihajlov pred desetimi dnevi v Hamburgu povedal, da so mu jugoslovanske oblasti prepovedale, da bi štiri leta karkoli napisal. Pa je takoj dodal, da se te prepovedi ne bo držal. V juniju, torej ta mesec, odpotuje Mihajlov v Washington, da obišče tam svojo mater in sestro. Ima pa trden namen vrniti se zopet v Jugoslavijo.

Mihajlov, ki ima sedaj 43 let, je bil, kot smo že poročali, zaradi svojih doslednih kritičnih člankov obsojen na 7 let zapore. Zaradi številnih protestov in prošenj iz zahodnega sveta in prizadevanj Amnesty International ter raznih drugih ustanov in osebnosti je bil lanskega novembra izpuščen na svobodo, potem ko je več kot 3 leta predsedel v ječi. Mihajlov je časnikarjem povedal, da je bil po izpustu iz ječe sicer prost, ampak ni imel pravice ne do stanovanja ne do zaposlitve.

Mihajlov je tudi zatrdil na časnikarski konferenci v Hamburgu, da je v Jugoslaviji še vedno na stotine političnih ječnikov. Veliko od teh jih je v zaporih Stare Gradiške. Pri teh gre po veliki večini za ljudi, ki so v zaporih zaradi svojih političnih izjav, kar je nekaj drugega, je dejal, kot so „politični zaporniki na zahodu, ki so v

glavnem v klasičnem pomenu besede kriminalci s političnimi nagibi“.

Mihajlov, ki se smatra za demokratičnega socialista, je utemeljeval svoj namen, da se hoče vrniti v Jugoslavijo s tem, da se je treba „v domovini bojevati za svobodo besednega izražanja“, ne pa iz inozemstva. Ko mu je časnikar omenil, da bi mu Jugoslavija lahko odvzela državljanstvo, je Mihajlov odgovoril, da v to ne verjame, ker bi morala biti popreje spremenjena jugoslovanska ustava, ker sedanja kaj takega ne predvideva. Dodal je, da v Jugoslaviji ni nobene zakonite osnove, da bi ga mogli od nameravanem povratku na meji zavrniti.

Iz vsega, kar je Mihajlov povedal v Hamburgu, izhaja, da se hoče distancirati od yseh nasilnih dejanj proti režimu in da vidi uspeh predvsem v aktivnosti opozicije proti režimu v Jugoslaviji sami.

MEDNARODNI TEDEN

ARMENSKI TERORISTI so v Madridu streljali na avto turškega veleposlanika ter ubili njegovo ženo, zeta in soferja. Odgovornost za napad je prevzela tkim. armenska osvobodilna fronta, ki je lansko leto „napovedala vojno Turčiji.“ Armenija je sedaj razdeljena med Turčijo, ZSSR in Perzijo. Leta 1915 so Turki pomorili nad 1,5 milijona Armencev, na tisoče pa odpekljali v sirijsko puščavo, da so tam pomrli od lakote. Armenski teroristi so v zadnjih letih pobili turške diplomate v Vatikanu, Franciji, Avstriji, ZDA in Libanonu.

SAUDIJEVA ARABIJA je od leta 1972 do sedaj nakupila več orožja, kakor ga je Izrael nakupil od leta 1949 naprej, je izjavil izraelski delegat v skupščini ZN. Saudijeva Arabija, s 6 milijoni prebivalcev, je samo leta 1977 nakupila orožja za 24.000 milijonov dolarjev tre je trenutno največji kupec orožja na svetu. Istočasno ZSSR pošilja velike količine orožja Siriji, Libiji in Iraku, zlasti odkar je egipčanski diktator Sadat začel s svojo mirovno politiko do Izraela.

PROSIMO, POPRAVITE!

V uvodnem članku pod naslovom Ne predajajte se komunizmu brez boja! je v zadnji številki našega lista od 1. junija v šestem odstavku tretje kolone v šestih vrstih pravilno: „Ne predajajte se komunizmu...“ v sedmem odstavku zadnje vrste je pravilna beseda „spravljivi“ in ne spravljani.

NAŠIM BRAVCEM

Zaradi pomanjkanja prostora je danes izpadel zunanje politični pregled in nadaljevanje Djilasovega intervjuja „Marksizem je opij“.

Novice iz Slovenije

LJUBLJANA — Novi predsednik IS slovenske skupščine je dr. Anton Vratuša, dosedaj pomočnik zunanjega ministra v zveznem Izvršnem svetu, prejšnji predsednik Andrej Marinc pa je postal eden petih podpredsednikov Zveznega izvršnega sveta. V Zveznem izvršnem svetu sta še Metod Rotar, ki je zadolžen za finance in Boris Šnuderl, ki je brez resorja. V zveznem Izvršnem svetu so zamenjali tudi dosedanjega zunanjega ministra za zunanje zadeve Miloša Minića s Hrvatom Josipom Vrhovcem. Novi Izvršni svet SR Slovenije so imenovali 9. maja, spremembe v Zveznem IS pa so bile izvršene 16. maja.

LOGATEC — Na šestem srečanju oktov iz podjetij lesne industrije se je srečalo šeststo oktov: Prevalje, Slovenj Gradec, Marles, Maribor, Jelovica, Škofja Loka, Javor, Pivka in Logatec.

MURSKA SOBOTA — V Murski Soboti se je 10. maja zaključilo 21. srečanje gledaliških skupin severovzhodne Slovenije. Nastopilo je sedem amaterskih družin, ki so z večjim ali manjšim uspehom skušale iz gledalcev izvesti topel aplavz.

MARIBOR Dramski igralec Jože Zupan je lani naštudiral monodramo, sestavljeno iz pridig Janeza Svetokriškega. Delo nosi ime „En srečen inu vesel dan voščim“, igralec ga je igral po raznih krajih Slovenije, v Mariboru je bila ta monodrama stoštirindvajsetič na odru.

LJUBLJANA — Mladinski pevski zbor Trnovo je nastopil na velikem mednarodnem pevskem tekmovanju v Neepletu v Belgiji. Tega tekmovanja se je udeležilo 90 evropskih pevskih zborov; Trnovo, edini predstavnik iz Slovenije, je dobil eno prvih nagrad.

KOPER — V Koprju bodo v jeseni začeli graditi nov dom za upokojence, kjer bo prostora za 150 oseb, tretjina doma bo namenjena upokojencem z intenzivno nego. Nekaj bo kar pomanjkljivo: le ena kopalnica na 28 oseb. Pravijo, da sredstva ne dopuščajo več; po republikanskih predpisih je menda dovolj ena kopalnica na 32 oseb.

SEMIČ — Na vinski razstavi v Semiču so med 100 vinskimi vzorci podelili prvo nagrado za rdeče vino Jožeta Šukljeta iz Trnovca pri Metliki, za belo pa Borisu Brunskoletu iz Kota pri Semiču. Na posebnem občnem zboru so tudi ustanovili društvo belokranjskih vinogradnikov, ki združuje že 400 članov.

LJUBLJANA — V Arkadah, razstavišču Narodnega muzeja v Ljubljani, so 9. maja odprli razstavo „Slovinci v predmarčni dobi in revolucijskem letu 1848“. Razstavo, ki so jo pripravljali tri leta, spremlja izredno obsežen katalog, v katerem objavljajo svoje prispevke v zvezi z dobo od 1815-1848,

Bogo Grafenauer (zgodovina), Majda Smole (arhivalije), Jože Sorn (gospodarstvo), Vlado Šmid (šolstvo), Anton Slodnjak (pesništvo), Dragotin Cvetko (glasbo), Emilijan Cevc (likovna umetnost), Hanka Štular (obrotno in industrijsko oblikovanje). Odprta bo do jeseni, potem pa bo na ogled tudi v drugih krajih Slovenije.

GRAHOVO — Člani polharskega društva Javornik so v vasi Lipsenj v 257 let stari hiši že pred šestimi leti uredili zanimivo polharsko zbirko. Letos so se 3. maja na občnem zboru dogovorili, da bodo ponovno izdali prisppek o tej polharski zbirki.

PORTOROŽ — Za okroglo mizo so se v tem turističnem obmorskem kraju zbrali zdravniki, biologi in zeliščarji in se 7. maja posvetili vlogi zdravilnih zelišč in rastlin v moderni medicini. Na sestanku je bil tudi svetovno znani zeliščar in fitoterapevt Maurice Méssegue.

LJUBLJANA — Sredi maja je Slovenijo spet obiskala zima; sneg, dež in zmrzal so v nekaterih krajih povzročili hudo škodo. Najhuje je prizadeta okolica Krškega, kjer računajo, da je ostalo vinogradnikom komaj 10% pridelka, pol manj ga bodo imeli na Bizeljskem, v Halozah in v Beli krajini. Seveda je prizadeta tudi sadje v vseh teh krajih. Pozeba je zelo škodovala Pomurju, kjer bodo marsikje morali znova sejati in ponekod premišljajo, kaj bi sejali namesto koruze. Obstaja bojazan, da koruza ne bi dozorela, če bi jo ponovno sejali.

Umri so od 10. do 15. maja 1978:

LJUBLJANA: Marija Kavčič r. Mlinar; Vinko Komat; Ivanka Matkovič r. Košmerlj; Janko Moser, gled. igralec; Ana Kette r. Perhaj; Poldanda Manda r. Brenčič; Marija Jelnikar r. Kraševac; Franc Franca; Slavko Bergant, up. žel.; Štefka Ferbar r. Gobec; Anica Hafner r. Zupančič; Jakob Benček; Olga Kredar; Anton Breskvar; Alojz Us, 78; Leon Stupica, up.; Ivan Založnik, up., borec za sev. mejo; Majda Vošnjak r. Špan, up. učit.; Justina Furlan r. Visnoviz, 89. Marija Arko r. Pajnič, 79; Drago Potočnik; Marija Lipiec, r. Dremelj, 86.

RAZNI KRAJI: Janez Bric, up., Litija; Marija Osredkar, up., Kranj; Roza Hackl r. Stanovšek, up., 84. Šoštanj; Marjan Mazelj, up., Celje; Vinko Moljk, up., Domžale; Ana Zepič r. Perko, Križe; Ivan Pintar, up., Zagorje ob Savi. Rudi Pavčič, 78, up., borec za sev. mejo, Zalec; Angela Dremelj r. Peterlin, Lavrica; Franciška Prime r. Meglič, up., Litija; Marija Rieger r. Adamič, Tanova mama, Praproče; Kristina Potočnik, Kovačeva mama, Javorje pri Črni; Andrej Lazar, čevlj. mojster, 85, Zadvor; Jože Hozjan, 49, župnijski upravitelj, Rače; Ivan Zajec, up., Kašelj; Neža Zorc r. Bajc, 62, Zabukovje; Ana Cerar r. Capuder, Korošna mama, 85, Zg. Praprag; Lojze Bukovec, posestnik in gostilničar, Velika Loka pri Trebnjem; Angela Cvitanovič, vd. Kos, r. Ravnik, Jesenice; Rudolf Kobau, up., 84, Sentjur pri Celju; Franciška Okrogar r. Božič, 84, Zagorje ob Savi; Aci Škofic, Vrhpolje pri Kamniku.

Tine Debeljak

(68)

Med knjigami in revijami

KNJIGA O SKANDINAVSKEM IZVORU SLOVENCEV

V založbi Editorial Baraga v Buenos Airesu je izšla knjiga tržaškega publicista Franca Jeze: „O ključnih vprašanjih rane karantansko-slovenske zgodovine“ (na 180 straneh). To je že druga Jezova knjiga, s katerima se pridružuje revizionističnemu gibanju v slovenskem zgodovinopisju najstarejše dobe. Kakor vemo, zastopa drugi tržaški profesor Berlot tezo, da so bili Etruščani, to je predromanski živelj v Italiji, Slovenci, kajti le s pomočjo slovensčine se dajo razložiti znani in nerazvozlani etruščanski napisi. Hrvači so že pred drugo vojno postavljali tezo, da so gotskega pokolenja in kulture, kar je zagovarjal tudi Slovenec zgodovinar J. Rus. Med vojno pa je odkril rimski profesor Sakač SJ iranske napise, ki omenjajo hrvaško ime, in ta teza o iranskem poreklu je — kot se zdi — zmagala nad gotsko, kajti se-odaj se pripravljajo Hrvači-emigranti že na proslavitev 2500 letnice prve omenbe njihovega narodnega imena v Perziji. Srbski profesor J. Deretić v najnovejši Istoriji Srba (1977) dokazuje, da so Srbi najstarejši narod na Balkanu, da njih poreklo sega v čas 5000 let pred Kristusom, in da so sploh oni zi-

renka vse civilizacije v Evropi. Dr. L. Kostić tudi šteje Etruščane med Srbe, in večinoma Srbi so bili tudi Iliri. In S. Bilbija se pridružuje tezi, da so bili Srbi Aleksander Veliki in celo pesnik Orfej (Glas Kanadskih Srba, 5. jan. 1978). To je samo nekaj primerov, kako se med južnimi Slovani vzbujajo slo po razjasnitvi najstarejše davnine in kako se postavljajo nove „ugotovitve“ in podirajo stare.

Med Slovenci je že l. 1967 publicist F. Jeza s svojo prvo knjigo *Skandinavski izvor Slovencev* (Trst) postavil tezo, „da so Slovenci prišli v današnje domovino že kot izoblikovano ljudstvo, ki je imelo za seboj že tisoč let narodne zgodovine od skandinavskih časov z neverjetno močno zavestjo narodne individualnosti in državne tradicije.“ In da smo prišli sem že kot Slovenci in ne kot kakšni „alpski Slovani“. Po Jezi smo Slovenci severnogermanskega porekla, smo Vendi, oz. Vandali, ki so prišli iz vedskega Uplanda in so vrstniki in sodobniki germanskih Gotov. Kot jezik je „slovensčina kot prandrijskega izvora najbližja švedščini in vzhodnonorveškemu narečju“. Trdi, da „ni nobenega izvirnega staronordijskega ko-

IZ ŽIVLJENJA IN DOGAJANJA V ARGENTINI

Svetovno prvenstvo je v polnem teku. Ne bomo tu govorili o športnih rezultatih, katere obdelavamo na pristojnem mestu. Omenimo pa vsaj na kratko, da je organizacijski uspeh, ki si ga je priborila Argentina, napolnil z zadovoljstvom takó vlado kot narod. Vsemu svetu je dežela pokazala, česa je zmožna, in kako gostoljubno zna sprejeti tudi športne predstavnike tistih dežel, v katerih je najbolj kritizirana in očrnjena.

Seveda niso bili vsi obiskovalci na isti višini gostitelja. Kljub najbolj prišrnim sprejemom, so nekateri tuji časnikarji izrabili zaupanje. Tako sta dva nemška poročevalca, medtem ko je televizija prenašala odlično pripravljene gimnastične vaje in nastop skupin, ki so predstavljale delegacije posameznih udeležencev prvenstva (skupaj 1700 mladev in mladenk), govorila o terorju in o koncentracijskih taboriščih, ki da jih ima argentinska vlada in kjer muči tisoče in tisoče političnih pripornikov.

Dogodek (ki ni bil edini), katerega je obsodila tudi večina tujih časnikarjev, je zelo ogorčil ne le vlado, marveč ves narod. Take geste in slične laži pač nihče ni pričakoval. Vendar tudi vlada ni reagirala z izgonom obeh storilcev, kot je večina zahtevala, marveč je le začela diplomatski postopek, kjer naj ima za nju besedo nemško zastopstvo, ne pa argentinska izvršna oblast. Gotovo sta časnikarja sploh iskala izgon, da bi potem še huje lahko blatila argentinsko vlado v svojstvu žrtev časnikarske „svobode“.

Pa pustimo to, in pogledimo malo na druga polja. Ko se je zadnji teden poveljnik mornarice, admiral Massera na-

hajal v Mar del Plati (seveda ob priliki otvoritve tamošnje runde svetovnega prvenstva), je med drugim izjavil, da ga bo na poveljniškem mestu, potem ko bo on odstopil, nadomestil admiral Lambruschini. Tako je končno uradno znan vsaj eden izmed vladne trojke, ki bo vodila državo po 23. marcu prihodnjega leta. O admiralu Lambruschiniju se je že prej govorilo, je tudi iz iste promocije kot sedanjí poveljnik Massera, bolj zapleteno pa bo imenovanje v vojski in letalstvu.

Razmerje z Brazilijo: na argentinsko moto, ki je predlagala nove izhodiščne točke v zapletenem problemu izkoriščanja gornjega dela reke Parana, je Brazilija odgovorila s tem, da se je zaenkrat umaknila, oziroma preložila debate tričlanske komisije. Sedaj skušajo navezati nove stike, da bi premostili ta nenadni „impasse“. Argentina seveda tudi ne bo odstopila od svojih zahtev, ker jih smatra kot sestavni del narodne suverenosti. Medtem pa Paragvaj molči in čaka. Paragvajci so v teh debatah edini, ki se bodo okoristili s takim ali drugačnim rezultatom.

Tudi najvišji vladni krogi so bili zadnje dni zaskrbljeni za delno zaostritvijo odnosov med Argentino in Združenimi ameriškimi državami. Znova zaradi tako premevanih „človeških pravic“, ki da jih krši argentinska vlada. Zato je sam predsednik Videla naslovilo pismo na predsednika Carterja, v katerem izraža svoje mnenje in zaupanje, da so dani vsi pogoji za boljše medsebojne odnose, tako na diplomatskem kot tehnološkem in drugih poljih. Bomo videli, kakšen bo na to Carterjev odgovor, in zlasti, kakšno bo ameriško zdržanje od tu naprej.

SLOVENCİ V ARGENTINI

Osebnostne novice:

Srebrna poroka: V nedeljo dne 28. maja sta prihitela v božjepotno Cerkev Sv. Marijete Kasijske (Santa Rita) Miha Klemen in njegova gospa Angela roj. Koprivce, da se ob priliki svoje srebrne poroke zahvalita Bogu za vse dobrote, ki sta jih prežela v teku 25 let svojega zakonskega življenja. Čestitam!

Krsta: Krščena je bila Pavla Natalija Grbec, hči Jožeta in ge. Marije roj. Urbančič. Krstil jo je župnik g. Mirko Grbec. Botrovala sta ga. Betka Grbec in g. Mirko Grbec.

V soboto 3. junija je bil krščen v slovenski cerkvi Marije Pomagaj Andrej Hrovat, sin Jožeta in ge. Andrejke roj. Dolinar. Botra sta bila ga. Marička Hrovat in Franci Dolinar. Krstil je msgr. Anton Orehar.

Srečnim staršem iskrene čestitke!

BARILOČE

„SKALCA“ JE SEZIDANA

Kot smo že sredi poletja javili, je bariloško Slovensko planinsko društvo letos začelo obnavljati planinsko kočico „Pod Skalco“, ki jo je leta 1970 uničil požar.

Zdaj, ko že naletava prvi sneg po Kordiljerah, z zadovoljstvom javljamo,

da je kočica praktično dovršena, manjka samo še nekaj notranje ureditve, zlasti peč. Če nam vreme letos ne bo več naklonjeno in nam ne bo dovolilo dovršiti dela, bomo na vsak način brez težav spomladali te malenkosti uredili. Januarja, ko se spominjamo naših prijateljev, ki so jih Andi vzeli (Pangercer, Kralja in Vivoda), nameravamo kočjo z majhno slovesnostjo odpreti. Zato prosimo planince iz Buenos Airesa, da uredijo dopuste tako, da bodo lahko prisostvovali otvoritvi 14. januarja (ali v primeru slabega vremena, 21. januarja).

Koča je dosti bolj zgrajena kot bila prvotna „Skalca“. Zdej so temelji povsod zidani, zid zapira kočjo tudi na desno in na levo ter jo ščiti pred prstjo in vodo. Na zidu so zložena lepo oklesana in med seboj vezana bruna. Iz brun so napravljena tudi vrata, streha pa je iz skodelj. V skalo je vklesan žleb tam, kjer se skodlje dotikajo kamna. V ta žleb je zacementirana pločevina, tako da streha ne bo prepuščala vode. „Skalca“ ima dvoje oken, polkna so poslikana s slovenskimi motivi. V notranjosti so bile obnovljene značilne risbe, ki posnemajo indijanske stenske slikarje.

Poglavitna stvaritelja nove „Skalce“ sta Jože Možina, ki je vodil vse delo in Rado Reven. Krekpo so tudi prišli za posel Jože Hočvar, Jože Reven in

Mednarodni teden

(Nad. z 2. str.)

IZ BURME je v nekaj dneh prebežalo v sosednji Bangladeš nad 150.000 burmanskih muslimanov, ki jim vsak dan sledijo novi begunci. Bangladeš v svoji revščini ne ve, kako naj prehrani te begunce, ki bežijo pred preganjanjem burmanskega režima, kateri je pospešil tkim. „de-muslimanizacijo“ obmejne province Arkan.

ŠEF ITALIJANSKE KP Berlinguer je izjavil, da se za Rdečimi brigadami, ki so umorile Alda Mora, skrivajo „tule obveščevalne službe“, ni pa pojasnil, katere. Izjavo je zavrnil tako, da je vrgl luč na obveščevalne službe svobodnega Zahoda, če, da jim gre za to, da bi v Italiji zrušile demokracijo in vpeljale desničarsko diktaturo.

SOVJETSKI POLICIJI se je posrečilo ameriško veleposlaništvo v Moskvi „opremiti“ z elektronskimi prisluškovalnimi napravami, ne da bi Amerikanci mogli ugotoviti, od kdaj so že pod kontrolo sovjetske policije. Leta 1964 so na poslaništvo našli 40 skritih mikrofonov, ki so jih nato demontirali. Kakor takrat, tako je tudi sedaj ameriška vlada protestirala v Moskvi in dala prisluškovalne naprave demontirati.

V ITALIJI je policija aretirala 32 vodilnih figur v italijanskem opernem in glasbenem udejstvovanju, ker je odkrila velike finančne skandale v rimski operi, v milanski Scali, v rimski glasbeni akademiji Santa Cecilia in beneški operi La Fenice. Mnogi pevci in glasbeniki so bili od direktorjev in drugih vodilnih osebnosti ter umetnikov podvrženi raznim pritiskom, izsiljevanju itd. Mnogi od aretirancev so člani ali pristaši italijanske KP.

ŠAHOVSKI TURNIR

V petem kolu, ki se je odigralo 3. junija, so bili rezultati sledeči: Indihar 1 Marolt 0, Zakej 1 Škerlj 0, Klemenčič 1 Gris 0, Dimnik 1 Črnak 0.

Tako vidimo da je sedaj, ko se že bližamo zaključku, izid turnirja vedno bolj zapleten. Klemenčič je dohitel Marolta, ki je doslej sam zasedal prvo mesto. Točko za njima pa čakajo na kakšen njun spodrsrlaj Indihar, Dimnik in Zakej.

Predzadnje kolo se bo odigralo v soboto 17. junija, kot vedno v Slovenski hiši ob 18,30 uri.

France Jerman, sodelovali pa so številni slovenski in neslovenski planinci, ki jih ne moremo vseh naštevati, ker bi bila lista predolga. Otroci bariloškega Cluba Andino in mladinci „Rasti“ so nanosili kamenje iz potoka; dosti tovara so prinesli k Skalci Arkovi fantje; Arnskova dekleta so večkrat prišla pogledat in so vselej kaj pomagale; sodelovali pa so od mladine tudi Peter Dražibner, Neško Razingar, Jure Miklič, Jože Lukančič, Marjan Mavrič pa Simičević, Mikličević in Magistrovi otroci.

Slovensko planinsko društvo je na svoji seji sklenilo, da se bo nova kočica imenovala „Zavetišče Pod Skalco Robert Petriček“ v spomin pokojnemu predsedniku SPD Buenos Aires, ki mu je bil ta gorski kot posebno pri srcu. VA

„nordificirani“. V zadnjem poglavju podaja seznam skoraj 900 nordijskih besed, za kmečka orodja in opravila, ki se nahajajo v slovensčini, zlasti v starih narečnih besedah, dokaz njih starosti iz časa nordijskega sožitja v skupnosti. Tudi ime „Ljubljana“ mu je iz nordične in pomeni „ledinsko ime za nižje ležeče močvirno ozemlje“ (155).

Zanimivo je, da Jeza praslavansko skupnosti in medsebojni vpliv slovenskih skupin med seboj zanika, dočim na drugi strani poudarja prav tak vpliv nordijstva na Lužiške Srbe, pa tudi na Hrvače in celo na Srbe (Kosovo polje mu je — kraj volite!). Ali se torej ta prandrijski vpliv, ki ga tako vztrajno in v taki maloverjetni jakosti podaja v tej knjigi za Slovence, ne moremo aplicirati na vse Slovane v času prepletanja indoevropskih jezikov med seboj in razvijanja skupnih korenov ob medsebojnih ozemeljskih stikih v praslavanski povezanosti vsakega poznejšega slovenskega naroda in razvoja v svojo smer?

Ne ocenjujem knjige, samo poročam o njej, da zvedo bravci, o čem govori in kako, da si lahko sam napravi sodbo o tej bolj hipotetični kot teoriji, zlasti o njegovih etimologijah, in da jo uvrstim v „modo“ sedanjih južno slovenskih „poizkusov“ novega pojmovanja lastnih davnin. Kaj bo ostalo od njih predrznih „tveganj“, bo pokazala bodočnost.

dela toliko preglavic filologom, pa je preprosto razložen iz prandrijske: volilni mož, svobodnjak, „odličnež“, ki je ista beseda v nemščini „edlinger“. Slovenski priimek „Kocmur“ mu je iste osnove: „Kost-modr“: pogumni vitez! Tudi ustoličenjski obred je nordijskega porekla in „kmet“, ki je ustoličeval kneza ni bil kmet, je bil kosez-sodnik. Tudi ime Koroško izvaja iz nordične drugače, kakor pa zgodovinarji (B. Grafenauer) in jezikoslovci (Ramovš), ne iz keltščine, oz. latinščine, temveč iz imena slovenskega boga „Koranta“, ki nosi nordijsko ime. — Važno je njegovo razlaganje Hrvatov kot umišljenih nadoblastnikov karantanskih knezov (Hauptmanova hrvaška teorija), temveč so mu to „hoerwardi“ — spremne čete knezov, vojskaški sploh. Na tej osnovi zanika hrvaško iransko teorijo in se nagiblje h gotski. — Tudi v vprašanju predeirilske glagolice se nagiba k vplivu arijanskih Gotov! — Še več drugih problemov iz karantanske preteklosti „rešuje“ na nordijski način, obenem pa niza cele vrste nordijske razloženih besed in pojmov. Nato se obrne še enkrat k napačno usmerjenemu „zgodopisju“ (po njegovem mišljenju!) in polemizira s prof. B. Grafenauerjem.

Nato preide k etnografskim in antropološkimi dokazom in njegovo nordijsko teorijo, ki se mi zdi bolj prepriljiva, kot njegovo etimologiziranje, kajti resnično smo Slovenci skoraj 2/3

PO ŠPORTNEM SVETU

SVETOVNO NOGOMETNO PRVENSTVO

Ves svet je nestrpno čakal junija: Nešteto je bilo kritikov — doma in po svetu — ki so dvomili o sposobnosti Argentine za izvedbo tekmovanja; drugi so ga hoteli preprečiti, češ da so politične razmere v državi preveč nesigurne. Ekstremisti pa so skušali svet preprečiti, da v Argentini ne sme biti prvenstva zaradi hudih kršitev človeških pravic. Marsikje so tem govoricam nasledili, malokdo pa se je skušal osebno preprečiti o teh kršitvah.

Toda v Argentini so se kljub vsemu pripravljali na izvedbo. Prišel je junij in bilo je vse, ali skoraj vse nared, kar se potrebuje za tak velik športni dogodek. V četrtek 1. junija se je na velikem na novo urejenem igrišču kluba River Plate v Buenos Airesu začelo 11. svetovno nogometno prvenstvo z uvodno slovesnostjo in otvoritveno tekmo med Poljsko in ZR Nemčijo.

Uvodna slovesnost, katere so se udeležili predsednik republike J. R. Videla ter druga dva člana vojaške hunte admiral E. E. Massera in letalski brigadir O. R. Agosti, mnogi člani vlade, drugi odličniki in predstavniki raznih nogometnih zvez, se je začela točno po napovedanem redu. Najprej so z igrišča spustili stotine pisanih balončkov, sledil je izredno dobro naštudiran televizijski nastop. 1600 srednješolskih dijakov je takoj osvojilo gledalce, tudi tiste, ki so spremljali odprtje prvenstva po televiziji. Nastop je navdušil gledalce bolj kot potem otvoritvena tekma med Poljsko in Nemčijo.

Telovadni nastop je tudi po svetu vzbudil veliko pozornost: Skoraj nikjer po svetu ni več takih množičnih nastopov mladine, emotno izvajanih z eleganco in resnostjo. Marsikdo od nas se je spomnil na leta pred zadnjo vojno in obujal spomine na Orlovške in Sokolske zlete. Za take nastope je seveda treba precej priprav in časa; mladi so vadili od novembra lani trikrat na teden.

Po nastopu so zaigrali državno himno, kardinal J. C. Aramburu je z molitvijo prošil za božji blagoslov, nato pa še prebral papeža Pavla VI. pismo nastopajočim. Sledil je pozdrav predsednika Argentinske nogometne zveze A. F. Cantila, pozdrav J. Havelangea, predsednika FIFA; zatem je predsednik general J. R. Videla uradno odprl tekmovanje s kratkim govorom, v katerem je poudaril, da je to dan veselja za Argentino kot gostiteljico vseh nastopajočih pa tudi drugih, ki so prihiteli od drugod, da bi z medsebojnim spoštovanjem in prijateljsko tekmovali ali prisostvovali tekmovanju.

KENIJSKI ATLET HENRY RONO je aprila postavil nov svetovni rekord v teku na 5.000 metrov, je na študentskem tekmovanju v Seatlu (ZDA) 14. maja osvojil še naslov v teku 3.000 ovire z 8:05,4

NA SVETOVNO PRVENSTVO v kegljanju v Luzernu, ki se je zaključilo 26. maja v Luzernu v Švici, so v 14-članski jugoslovanski ekipi nastopili Majda Urh iz Celja, Janja Marinc iz Celja, Ljubomira Tkalič iz Maribora, Miro Steržaj iz Maribora, Ludvik Kačič iz Ljubljane, Darko Bizjak iz Postojne in Franc Belcijan iz Ljubljane.

Po procesiji v Don Bosco bo v Slomškovem domu na razpolago domače kosilo.

SOBOTA, 17. junija:

V Slomškovem domu ob 19,30 očetovska proslava.

II. Kulturni večer SKA: Tine Debeljak ml.: „Hipoteza o nordijskem poreklu Slovencev“. Ob novi knjigi F. Jeze. Slovenska hiša ob 20. uri.

NEDELJA, 18. junija:

V Slovenskem domu v San Martinu ob 10 dopoldne spominska proslava za pobite junake.

SDO-SFZ Slovenska Pristava vabita vse družine na proslavo očetovskega dne, ki se bo pričela ob 10. uri z daritvijo sv. maše za vse žive in mrtve očete.

V Slomškovem domu po maši članski sestanek o vplačevanju novih deležev.

V Slovenskem domu v Carapachayu ob 11,30 sv. maša za dobrotnike slov. zavetišča dr. G. Rožmana, nato kosilo, ki ga pripravi Dom v korist zavetišča. Prijave sprejema Dom (tel. 766-6861) in odbor zavetišča (tel. 766-7513 in 653-8234).

Proslava šolskih otrok ob 16. v slovenski hiši s sv. mašo in pravljeno igro „Kraljica palčkov“.

SOBOTA, 24. junija:

V Slomškovem domu spominska proslava žrtev komunizma in okupacije pod geslom: Živeti in umreti za slovenstvo! (A. Slomšek).

Predavanje dr. M. Komarja v Slovenski hiši ob 16. uri, v priredbi SKAS-a.

NEDELJA, 25. junija:

Proslava šolskih otrok na čast mlad. zavetniku sv. Alojziju ob 16. uri v Slovenski hiši.

Sestanek članov zaupniškega zbora SKD-SLS, po maši v Slovenski hiši.

V Našem domu v San Justu proslava naših junakov po slovenski sv. maši.

SOBOTA, 22. julija:

Večer valčkov in polk, ki ga vsako leto prireja zvezna odbora SDO in SFZ.

Slovenski dom v San Martinu vabi na

SPOMINSKO PROSLAVO ZA POBITE JUNAKE

ki bo v nedeljo, 18. junija ob 10 v prostorih doma.

OBVESTILA

SOBOTA, 10. junija:

V Slomškovem domu koncert slovenskega mladinskega zbora iz San Justa.

V Slovenskem domu v San Martinu ob 20 domače koline.

Pouk slov. srednješolskega tečaja ob 15. uri v Slovenski hiši.

NEDELJA, 11. junija:

Procesija presv. Rešnjega telesa ob 10. uri v Don Boscovem zavodu v Ramos Mejia.

Tridesetletnico svojega delovanja

bo

Gallus

proslavil v soboto, 8. julija, ob 20. uri v dvorani Slovenske hiše

s

Slavnostnim koncertom

na katerem bo poleg drugega programa izvajal tudi dr. FRANCA CIGANA kantato za mešani zbor, soliste in kvartet pihal:

Ustoličenje karantanskih vojvod

Rezervirajte si že sedaj ta dan za obisk te izredne predstave!

PROSLAVA šolskih otrok

NA ČAST MLADINSKEMU ZAVETNIKU SV. ALOJZIJU

bo

V NEDELJO, 18. JUNIJA, OB 16 V SLOVENSKI HIŠI

Na sporedu:

- v cerkvi: sv. maša za katehete, raj. p. F. Kovača in duhovniške ter redovniške poklice.
- pred spomenikom: počastitev naših junakov.
- v dvorani: pravljena igra:

Kraljica palčkov v 3. dejanjih

Igrali bodo otroci šole Antona Martina Slomška iz Ramos Mejia. Režija gđc. Anica Šemrov, scena Stane Snof. V igri bodo nastopili: kraljica, kralj, vile, škrti, kuharji, dvorni norček, stražarji... (37 igralcev).

Vstopnina za enega otroka \$ 200; za dva ali več iz družine \$ 400; za odrasle \$ 300.

Šolsko mladino, starše in prijatelje mladine lepo vabi šolski odsek Zedinjene Slovenije.

Koline NA PRISTAVI

bomo klali 17. junija 1978 po 18. uri bodo koline za dom

18. junija 1978 KOSILO-KOLINE

Lepo vabljeni!

Slovenski dom San Martín

vabi rojake na

DOMAČE KOLINE

v soboto, 10. junija ob 20. uri

Prof. dr. JUAN JESUS BLASNIK

špecialist za ortopedijo in travmatologijo

Marcelo T. de Alvear 1241, pritličje Capital Federal Tel. 41-1413

Ordinira v torek, četrtek in soboto od 17. do 20. Zahtevati določitev ure na privatni telefon 628-4188.

JAVNI NOTAR

FRANCISCO RAUL CASCANTE

Escribano Público

Cangallo 1642 Buenos Aires Pta. baja, ofic. 2

T. E. 35-8827

PODRUŽNICE:

EZEIZA

Ruta 205 (nasproti postaje) Tel. 295-1197

C. SPEGAZZINI

Av. 25 de Mayo 136

SAN JUSTO

Almafuerte 3230 (eno kvadro od občine)

LOMAS DE ZAMORA

Hipólito Yrigoyen in Laprida

Dekoracije

OSREDNJA HIŠA:

LOMAS DE ZAMORA

Av. Hipólito Yrigoyen 8854/62

Tel.: 243-2291

(med Boedo in Sáenz)

Vse za dom

Pohištvo

ESLOVENIA LIBRE

Editor y director: Miloš Stare

Redacción y Administración:

Ramón L. Falcón 4158

1407 Buenos Aires,

Argentina

T. E. 69-9503

Uredniški odbor:

Miloš Stare, Pavle Fajdiga, dr. Tine Debeljak, Slavimir Batagelj in Tone Mizerit

Correo Argentino Central (B)	FRANQUEO PAGADO Concesión N° 5775
	TARIFA REDUCIDA Concesión N° 824
Registro Nacional de la Propiedad Intelectual No. 1.419.886	

Naročnina Svob. Slovenije za 1. 1978: za Argentino: \$ 8.500.— (850.000), pri pošiljanju po pošti \$ 9.500.— (950.000); ZDA in Kanada pri pošiljanju z avlonsko pošto 25 USA dol.; obmejne države Argentine 20 USA dol.; Avstralija 31 USA dol.; Evropa 28 USA dol.; ZDA, Kanada in Evropa za pošiljanje z navadno pošto 19 dol.

Talleres Gráficos Vilko S.R.L., Estados Unidos 425, 1101, Buenos Aires, T. E. 33-7213.

II. kulturni večer Slovenske kulturne akcije

Zgodovinski odsek

V soboto, 17. junija 1978

Tine Debeljak ml.

Hipoteza o nordijskem poreklu Slovencev

(Ob knjigi F. Jeze: O ključnih vprašanih rane karantansko-slovenske zgodovine.)

Slovenska hiša, Ramón Falcón 4158. — Ob 20. uri.

Popoldne 24. maja je po dveletnem bolehanju v Pirčevi hiši doma, Pod mestom v Kranju umrla moja mati, gospa

ZDENKA SIRC, roj. PIRC

Hrabrila in podpirala me je, kadar je bilo najhujše. Poslovala sva se novembra na londonskem letališču, ne da bi vedela, da se ne bova več videla na zemlji.

Prijatelje in znance prosim, da jo ohranijo v ljubeznivem spominu.

Sin Ljubo s snaho Sue in vnučko Nadjo.

Kranj, Glasgow.

Ob bridki izgubi našega ljubega in skrbnega ata

Jožeta Dolencu

ki nas je nenadoma zapustil 28. maja 1978 v 57. letu starosti, čutimo dolžnost, da se zahvalimo vsem, ki so nas spremljali in tolažili v tej bridki uri.

Prisrčna zahvala čč. gg. duhovnikom za tolažbo in molitve. Hvala tudi vsem, ki so ga kropili in spremljali na pokopališče ter zanj molili.

Žena: Francka roj. Tekavec,

otroci: Jože, Rudi, Olga, Marta in Lojze.

Buenos Aires, Vrbljenje-Tomišelj.

DANES BOLJ KOT KDAJKOLI VELJA: PREDNO VZAMETE POSOJLO ALI NALOŽITE SVOJ DENAR DRUGOD, VPRAŠAJTE ZA POGOJE PRI NAS! NE BO VAM ŽALI!

KREDITNA ZADRUGA „SLOGA“ z. z. o. z.

Bm. Mitre 97 — Ramos Mejía — T. E. 658-6574

Uradne ure: Ponedeljek, sredo, petek; od 15. do 19. ure

PUERTAS PLEGABLES

Intermódulo

desde \$ 22.500.- m²
en maderas, vitraux,
laminados plásticos y
telas vinílicas

Fábrica, Ventas
y Envíos Interior:
Rio de Janeiro 677 Cap. Fed.
812-7490 y 2069

Sucursales:
Capital: Av. Juan B. Justo 3978
San Miguel;
Av. León Gallardo 383

INTERMODULO

opozarja posebej

Slovence

na

svoje izdelke